

MEDITAȚII ÎN VREMEA LĂCUSTELOR CĂU VIRUȘI PE ARIPI (IV)

† Daniil Densușianul
Arhiepiscop-vicar al Episcopiei Devei și Hunedoarei

„Ceea ce a rămas de la lăcustele mici au mâncat lăcustele mari, și ceea ce a rămas de la cele mari au mâncat cele zburătoare, și ceea ce a rămas de la cele zburătoare au prăpădit stolurile de lăcuste.”
(Ioil 1,4).

MEDITATIONS DURING THE TIME OF LOCUST WITH VIRUSES ON WINGS

Abstract: The moment is our gift. Life is made up of a lot of time packs, full of eternity moments. Every moment should be received, lived, filled with sense and meaning, and lit by prayer. The Hesychast Orthodox Prayer fills to the fullest extent, warms, ignites and flames the golden Cup gem of every moment in our earthly and Christian life. Each moment has its infinite value, that is why a man, a Christian, a clergyman or a monk is bound to connect, bind and hang every moment of his life by faith, hope and love, humility, repentance and weeping, of God's eternity, for eventually God's eternity will call to judgment and judge the moments of our life, separating them as the shepherd breaks up the lambs from the goats.

Keywords: theological, accents, life, moment, eternity

„Căci încă nu știau Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morți” (Ioan 20, 9). Prin aceste cuvinte din Sfânta și dumnezeiasca Evanghelie a Învierii Domnului, Sfântul Apostol și evanghelist Ioan se referă la sine însuși și la Sfântul Apostol Petru, care, înștiințați fiind de către Sfânta Maria Magdalena, că „a văzut piatra răsturnată de pe mormânt”, prin cuvintele: „Au luat pe Domnul din mormânt și nu știm unde L-au pus” (Ioan 20, 1-2),

venind și alergând împreună înspre mormântul Domnului, Sfântul Apostol Ioan ajunge mai înainte decât Sfântul Apostol Petru, „și aplecându-se a văzut giulgiurile puse jos, dar n-a intrat”, pentru că întotdeauna tinerețea se cuvine să aștepte maturitatea și să-i dea acesteia întâietate. Intrând mai întâi Sfântul Apostol Petru, acesta „a văzut giulgiurile puse jos, iar mahrama, care fusese pe capul Lui, nu era pusă împreună cu giulgiurile, ci înfășurată, la o parte, într-un loc. Atunci a intrat și celălalt ucenic care sosise întâi la mormânt și a văzut și a crezut. Căci încă nu știau Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morți. Și s-au dus ucenicii iarăși la ai lor” (Ioan 20, 5-10). Sfântul Apostol Ioan ajunge cel dintâi la mormânt, după Sfânta Maria Magdalena, dar Sfântul Apostol Petru intră cel dintâi în mormânt! Alergând înspre Mormântul Domnului nedumeriți, Sfinții Apostoli Petru și Ioan se întorc iarăși la ai lor, după ce au văzut mormântul gol și au crezut, încredințați fiind despre Învierea Domnului, deși „încă nu știau Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morți”. Arătarea din Seara Învierii însă, după trecerea Domnului prin ușile încuiate, va risipi orice incertitudine și va confirma pentru totdeauna adevărul Scripturii „că Iisus trebuia să învieze din morți”.

Precum Sfinții Apostoli Petru și Ioan care, alergând spre mormântul Domnului, „încă nu știau Scriptura, că Iisus trebuia să învieze din morți”, deși, de câteva ori Mântuitorul le vorbise Sfinților Săi ucenici și Apostoli despre Învierea Sa; tot așa și noi, de multe ori, alergând grăbiți prin viață, încoace și încolo, încă nu cunoaștem cum se cuvine Scriptura sau Sfintele Scripturi, care ne vorbesc despre multe lucruri, adevăruri și taine cu privire la Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, atât trecute, cât și prezente, dar mai ales viitoare!

Astăzi ar trebui să ne reamintim Scriptura despre Învierea Domnului; pentru că se poate întâmpla ca noi să nu știm încă Scriptura că Iisus trebuia să se nască din Sfânta Fecioară Maria și de la Duhul Sfânt, în ieslea peșterii de la Betleem. Se poate întâmpla ca astăzi să nu cunoaștem îndeajuns Scriptura despre venirea magilor, cântarea îngerilor și închinarea păstorilor. Se poate întâmpla ca astăzi să nu cunoaștem încă Scriptura despre Tăierea-împrejur a Domnului. Se poate întâmpla ca astăzi, încă să nu cunoaștem Scriptura despre Botezul Domnului și ispitirea de către diavolul în pustie. Se poate întâmpla ca astăzi, încă să nu cunoaștem Scriptura despre Schimbarea la Față a Domnului. Se poate întâmpla ca astăzi, încă să nu cunoaștem Scriptura despre Intrarea în Ierusalim și Patimile Domnului. Se poate întâmpla ca astăzi, încă să nu cunoaștem Scriptura despre Răstignirea și Învierea Domnului.

Se poate întâmpla ca astăzi, încă să nu cunoaștem Scriptura despre Înălțarea la cer a Domnului și despre Pogorârea Duhului Sfânt. Se poate

întâmpla ca astăzi, încă să nu cunoaștem Scriptura despre Șederea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, întru slavă, ca Dumnezeu adevărat și Om adevărat, de-a dreapta Tatălui, precum citim în Scriptura despre revelația Sfântului Arhidiacon Ștefan din Faptele Apostolilor (7, 55-56). Se poate întâmpla ca încă să nu conștientizăm adevărul acestei dogme și să nu trăim deplin în lumina dumnezeiască a acestui adevăr teologic și creștin suprem – Șederea Mântuitorului Iisus Hristos de-a dreapta Tatălui!

Se poate întâmpla ca încă să nu cunoaștem Scriptura despre Judecata particulară a sufletului nostru îndată ce va ieși din trup, în ceasul morții (Romani 14, 10; II Corinteni 5, 10; Evrei 9, 27). Se poate întâmpla să nu cunoaștem încă Scriptura despre A Doua Venire a Domnului pe norii cerului, ca să judece viii și morții (Matei 24, 30; 25, 31). Se poate întâmpla ca să nu cunoaștem Scriptura despre Învierea tuturor morților, „la glasul arhanghelului și la trâmbița lui Dumnezeu” (I Tesaloniceni 4, 16). Se poate întâmpla ca să nu cunoaștem încă Scriptura despre Înfricoșătoarea Judecată de Apoi, despre despărțirea oilor de capre, despre fecioarele cele înțelepte, cu candelile aprinse, care vor intra la Nunta Mirelui și despre cele neînțelepte, fără untdelemn în vase, care vor rămâne pe dinafară (Matei 25, 1-13; 31-45). Se poate întâmpla ca încă să nu cunoaștem Scriptura care ne vorbește despre veșnicia și fericirea raiului și despre veșnicia și osânda iadului (Matei 25, 46; Apocalipsă 20, 14-15).

Se poate întâmpla ca încă să nu cunoaștem Scriptura, care zice, prin cuvintele Domnului: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viață veșnică. Și acelea sunt care mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5, 39).

*

„**Corăbiile cele mici**” (Ioan 6, 24): „Deci, când a văzut mulțimea că Iisus nu este acolo, nici ucenicii Lui, au intrat și ei în corăbiile cele mici și au venit în Capernaum, căutându-L pe Iisus.” (Ioan 6, 24). Aceste cuvinte ale Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan despre mulțimea săturată cu cele cinci pâini de orz și cu cei doi pești „în părțile Tiberiadei” (Ioan 6, 1 și 9), care Îl căuta pe Mântuitorul Iisus Hristos, găsindu-L în cele din urmă în Capernaum, după traversarea Mării Tiberiadei, au un adânc înțeles teologic și duhovnicesc.

Patriarhii, Prorocii și Sfinții Apostoli L-au căutat și L-au găsit pe Dumnezeu și pe Mântuitorul Iisus Hristos, Fiul Său, intrând și călătorind pe marea vieții lor și a Revelației dumnezeiești, de cele mai multe ori, în „corăbiile cele mari” ale descoperirilor dumnezeiești și ale întâlnirilor providențiale cu Dumnezeirea: la Mamvri, la Betel, în Sinai, în Cortul Sfânt, în templu, la Horeb, pe Tabor, în Emaus, pe drumul Damascului sau în Patmos. Acești aleși ai lui Dumnezeu, precum Enoh, Noe, Avraam, Isaac și Iacob, Moise și Ilie, profeții mari și profeții mici și toți ceilalți asemenea lor, s-au învrednicit de a avea parte de

„corăbiile cele mari” ale Providenței și Revelației dumnezeiești, înțelegând prin acestea teofanii, anghelofanii, semne deosebite sau minuni dumnezeiești. Mulțimile sature de către Mântuitorul Hristos cu pâine în pustie, Îl caută și-L găesc pe Domnul, folosindu-se de „corăbiile cele mici”, care veniseră din Tiberiada în apropiere de locul unde ei mâncaseră pâinea (cf. Ioan 6, 23). „Corăbiile cele mari” sunt rezervate aleșilor; „corăbile cele mici” sunt pregătite mulțimilor!

Dacă cărțile lui Moise din Biblie, Cartea Iosua, cărțile Regilor, Cartea Iov, Cartea Psalmilor, cărțile celor patru Proroci mari, Isaia, Ieremia, Iezechiel și Daniel, cele patru Sfinte și dumnezeiești Evanghelii, Matei, Marcu, Luca și Ioan, Cartea Faptele Apostolilor sau Apocalipsa, ar putea fi numite „corăbiile cele mari” ale Revelației Sfintei și dumnezeieștii Scripturi; prin „corăbiile cele mici” ale Bibliei, am putea să înțelegem cărțile mai mici ca întindere și cuprins din Sfânta și dumnezeiasca Scriptură a Vechiului și a Noului Testament, cum sunt: Cartea Rut, Ecclesiastul, Cântarea Cântărilor, Plângerile lui Ieremia, cărțile prorocilor mici, îndeosebi Ioil sau Iona, Cântarea celor trei tineri, Epistola către Tit, Epistola către Filimon, Epistolele sobornicești, II Ioan, III Ioan și Epistola Sfântului Apostol Iuda. Epistolele cele mari ale Sfântului Apostol Pavel (Romani, I și II Corinteni, Evrei) ar putea fi numite și ar putea face parte din „corăbiile cele mari” ale Revelației Noului Testament.

Dacă marile praznice și sărbători bisericești: Nașterea Domnului, Botezul Domnului, Învierea Domnului, Înălțarea Domnului, Pogorârea Duhului Sfânt, Adormirea Maicii Domnului, sunt „corăbiile cel mari” ale Calendarului creștin-ortodox și ale Anului Liturgic bisericesc; prin „corăbiile cele mici” am putea înțelege celelalte zilele de praznic sau de sărbătoare, „mai mici”: Sfântul Gheorghe, Sfinții Apostoli Petru și Pavel, Sfinții Dimitrie și în mod deosebit „carul de foc” al corabiei sărbătorii Sfântului proroc Ilie Tesviteanul.

Dacă Catedralele eparhiale și marile lavre monahale sunt „corăbiile cele mari” ale Bisericii lui Hristos, prin „corăbiile cele mici” am putea înțelege bisericile mai mici, parohiile mai mici, mănăstirile sau schiturile mai mici, sau chiar Eparhiile mai mici, și îndeosebi paraclisele și smeritele chilii călugărești. Dacă Sfânta și dumnezeiasca Liturghie, cele Șapte Sfinte Taine ale Bisericii sunt „corăbiile cele mari” ale harului Duhului Sfânt, Sfintele Ierurgii, Vecernia și Utrenia sau cele Șapte Sfinte Laude și Ceurile de peste zi, sunt „corăbiile cele mici”, care urcă și coboară pe Scara Cerului, precum sfinții îngeri la Betel.

Dar prin „corăbiile cele mici” putem înțelege și faptele cele bune, mici, mărunte, discrete, tainice, precum cei doi bani ai văduvei sau paharul cu apă rece dat unui însetat și bucata de pâine dată unui flămând. Dacă citirrea Psaltirii sau a Sfintelor și dumnezeieștilor Evanghelii sunt „corăbiile cele mari” ale

Rugăciunii și comuniunii cu Dumnezeu prin cuvântul Său revelat, am putea spune că Acatistele și Paraclisele, Cartea de rugăciuni, metaniile, sunt „corăbiile cele mici” ale vieții duhovnicești. Cele două Posturi Mari, al Nașterii Domnului și al Sfințelor Paști, sunt precum „corăbiile cele mari”; Postul Sfinților Apostoli și al Adormirii Maicii Domnului sunt „corăbiile cele mici” ale nevoițelor duhovnicești, precum și zilele de miercuri și vineri, iar pentru cei mai râvnitori, și de luni.

Deși nu putem contempla decât duhovnicește corabia lui Noe plutind pe marea Galileii sau a Tiberiadei, totuși, am putea spune că duhul acesteia este în toate „corăbiile cele mici” ale mulțimii de oameni, care a purces atunci și acum în căutarea și aflarea Mântuitorului Hristos în Capernaumul Bisericii Ortodoxe. „Corăbiile cele mici” călătoresc și plutesc și ele sub lumina aceluiași curcubeu al legământului lui Dumnezeu cu omul, din Cartea Facerii.

„Corăbiile cele mici” sunt și rugăciunile dese și scurte și mai ales Rugăciunea „Doamne Iisuse”, care ne introduce mistagogic în „corabia cea mare” a Rugăciunii neîncetate a minții și a inimii. În „corăbiile cele mici” călătorește vameșul smerit din Evanghelie, toți cei săraci cu duhul de la începutul Fericirilor, precum și fecioarele cele înțelepte cu candelile aprinse, din pilda Domnului. Și „corăbiile cele mici” ne poartă pe marea vieții înspre Araratul eshatologic. Doar să-L avem pe Hristos la cârmă! (Matei 8, 23-27; Marcu 4, 35-41; Luca 8, 22-25).

*

„Galileenii al căror sânge Pilat l-a amestecat cu jertfele lor” și „acei optsprezece inși peste care s-a prăbușit turnul Siloamului și i-a ucis” (Luca 13, 1-5). „Și erau de față în acel timp unii care-I vesteau despre galileenii al căror sânge Pilat l-a amestecat cu jertfele lor. Și El, răspunzând, le-a zis: Credeți, oare, că acești galileeni au fost ei mai păcătoși decât toți galileenii, fiindcă au suferit aceasta? Nu! zic vouă; dar dacă nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel. Sau acei optsprezece inși, peste care s-a prăbușit turnul Siloamului și i-a ucis, gândiți, oare, că ei au fost mai păcătoși decât toți oamenii care locuiau în Ierusalim? Nu! zic vouă; dar de nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel.” (Luca 13, 1-5).

Nu știm dacă undeva în Galileea sau chiar în Ierusalim va fi avut loc acel măcel, în care Pilat prin ostașii săi romani a vărsat sângele multor galileeni și l-a amestecat cu jertfele lor aduse lui Dumnezeu; și nu știm anul, luna și ziua în care se va fi prăbușit turnul Siloamului și a ucis pe cei optsprezece inși peste care s-a surpat. Destul este faptul că Mântuitorului Iisus Hristos I S-a adus la cunoștință prima tragedie, iar despre cea de-a doua nenorocire știa deja. De aceea Domnul spune că atât cei uciși cu sabia de către Pilat, cât și cei morți sub dărâmurile turnului prăbușit, n-au fost mai păcătoși decât ceilalți contemporani ai lor, ba chiar de două ori Mântuitorul confirmă,

proclamă și înștiințează: „Dar dacă nu vă veți pocăi, toți veți pieri la fel.” (Luca 13, 3 și 5).

Adeseori prin năvăliri, puhoai și invazii migratoare, sângele multor „galileeni” strămoși de-ai noștri, a fost amestecat în istoria tulbure, cu jertfele lor de rugăciune, cu sudorile lor de muncă și cu lacrimile lor de durere, din îngăduința lui Dumnezeu. Și nu de puține ori, tot din îngăduința lui Dumnezeu cutremurele vitrege ale istoriei au prăbușit nenumărate turnuri ale Siloamului peste înaintași sau contemporani de-ai noștri, aceștia găsindu-și sfârșitul cumplit sub dărâmaturi. Tot așa și astăzi, se pare că cineva vrea să amestece sângele nostru cu jertfele noastre creștinești și ortodoxe, prăbușind peste noi turnuri babilonice de probleme nemaifântănite, situații nemaivăzute și incertitudini.

În timpul năvălirii babiloniene, Nabucodonosor a amestecat sângele galileenilor iudei cu cele din urmă jertfe aduse de aceștia în templul sfânt din Ierusalim, începând astfel robia babiloniană de șaptezeci de ani; iar în vremea asedierii și cuceririi romane a Ierusalimului din anul 70, „turnul Siloamului” s-a prăbușit din nou peste templu și peste Ierusalim, împlinindu-se cuvântul Mântuitorului că „nu va rămâne piatră pe piatră care să nu se risipească” (Matei 24, 2; Marcu 3, 2; Luca 19, 44; 21, 6), „pentru că n-ai cunoscut vremea cercetării tale” (Luca 19, 44).

Sângele dreptului Abel s-a amestecat cu jertfa sa bineprimită și sângele Sfântului Arhidiacon Ștefan s-a amestecat cu mărturisirea sa, care vorbește peste veacuri, prin Faptele Apostolilor. Turnurile Siloamului se prăbușesc peste noi, atunci când noi, săpând la temelia lor, le schimbăm destinația inițială de a fi „turnuri de veghe” sau de priveghere teologică și duhovnicească (cf. Avacum 2, 1). Soluția soluțiilor este să ne pocăim, sincer și din toată inima, cu smerenie adâncă și în duh de umilință ortodoxă, sub epitrahilul lui Dumnezeu și sub patrafirul duhovnicului, conform îndemnului Sfântului Apostol Petru de după vindecarea slăbănogului de la Poarta cea Frumoasă a templului: „Deci pocăiți-vă și vă întoarceți, ca să se șteargă păcatele voastre, ca să vină de la fața Domnului vremuri de ușurare și ca să vă trimită pe Cel mai dinainte vestit vouă, pe Iisus Hristos” (Faptele Apostolilor 3, 19-20); și după îndemnul Sfântului Apostol Pavel din Areopagul din Atena: „Dar Dumnezeu, trecând cu vederea veacurile neștiinței, vestește acum oamenilor ca toți de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a hotărât o zi în care va să judece lumea întru dreptate, prin Bărbatul pe care L-a rânduit, dăruind tuturor încredințare, prin Învierea Lui din morți.” (Faptele Apostolilor 17, 30-31).

*

Cumplitul blestem al lui Iosua rostit în ziua dărâmării zidurilor Ierihonului (Iosua 6, 26): „Atunci au trâmbițat preoții din trâmbițe. Și cum a auzit poporul glasul de trâmbiță, a strigat tot poporul împreună cu glas tare și puternic și s-au prăbușit toate zidurile împrejurul cetății până în temelie și a intrat tot poporul în cetate, fiecare din partea unde era, și au luat cetatea.” (Iosua 6, 20). „În ziua aceea s-a jurat Iosua și a zis: «Blestemat să fie înaintea Domnului tot cel ce se va scula și va zidi cetatea aceasta a Ierihonului: pe fiul său cel întâi-născut să pună temeliile ei, iar porțile ei să le așeze pe fiul său cel mai mic». Și așa a și făcut Ozan din Betel. Acesta pe Abiron, întâiul său născut, a pus temeliile ei, și pe fiul său cel mai mic a așezat porțile ei.” (Iosua 6, 26). Această împlinire a cuvântului lui Dumnezeu, rostit prin gura lui Iosua, urmașul lui Moise, o regăsim în versetul anterior mărturiei Sfintei și dumnezeieștii Scripturi despre Sfântul proroc Ilie Tesviteanul: „În zilele lui (Ahab), Hiel din Betel a zidit Ierihonul; temelia a pus-o pe mormântul lui Abiram, întâiul născut al lui, iar porțile le-a pus pe mormântul lui Segub, feciorul cel mai mic al lui, după cuvântul Domnului pe care-l grăise prin Iosua, fiul lui Navi.” (III Regi 16, 34). Nu este exclus ca îndrăzneala și curajul lui Ozan sau Hiel din Betel de a reface zidurile blestemate ale Ierihonului, să fi coincis cu încercarea zadarnică a regelui Ahab și a Izabelei de restaurare a zidurilor dărâmate ale păgânismului, prin cultul lui Baal și al Astartei, ziduri dărâmate pentru totdeauna de focul dumnezeiesc pogorât din cer de către Sfântul proroc Ilie Tesviteanul peste jertfa lui de pe Carmel (III Regi 18, 36-39)! Pentru a înțelege blestemul lui Iosua, este necesar să identificăm și să urmărim celelalte blesteme din Biblie.

Cel dintâi blestem din Sfânta și dumnezeiasca Scriptură este acela rostit de către Dumnezeu către șarpele care i-a amăgit în rai pe Eva și pe Adam, ca să mânânce din pomul oprit: „Zis-a Domnul Dumnezeu către șarpe: «Pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii între toate animalele și între toate fiarele câmpului; pe pânțelele tău să te târăști și țărână să mânânci în toate zilele vieții tale!»” (Facere 3, 14). Tot atunci Dumnezeu a zis către Adam: „Pentru că ai ascultat vorba femeii tale și ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit: Să nu mânânci, blestemat va fi pământul pentru tine! Cu osteneală să te hrănești din el în toate zilele vieții tale! Spini și pălămidă îți va rodi el și te vei hrăni cu hrana câmpului! În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care ești luat, căci pământ ești și în pământ te vei întoarce”. (Facere 3, 17-19).

Un alt blestem cumplit este cel rostit și aruncat de către Dumnezeu împotriva lui Cain, după uciderea fratelui său Abel: “Și a zis Domnul: «Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ. Și acum ești blestemat de pământul care și-a deschis gura sa, ca să primească sângele

fratelui tău din mâna ta. Când vei lucra pământul, acesta nu-și va mai da roadele sale ție; zbuțuit și fugăr vei fi tu pe pământ.» (Facere 4, 10-12). Mergând mai departe pe firul inspirat al Sfintei Scripturi, întâlnim mireasma dumnezeieștilor cuvinte de după jertfa pe care patriarhul Noe o aduce lui Dumnezeu la sfârșitul potopului: „Apoi a făcut Noe un altar Domnului; și a luat din animalele cele curate și din toate păsările cele curate și le-a adus ardere de tot pe jertjelnic. Iar Domnul Dumnezeu a mirosit mireasmă bună și a zis Domnul Dumnezeu în inima sa: «Am socotit să nu mai blestem pământul pentru faptele omului, pentru că cugetul inimii omului se pleacă la rău din tinerețile lui și nu voi mai pierde toate vietățile, cum am făcut...»” (Facere 8, 20-21). De aceea, binecuvântând Dumnezeu pe Noe și pe fiii săi (Facere 9, 1), a încheiat legământ cu ei și cu urmașii lor din neam în neam, sub semnul curcubeului din nori (Facere 9, 9-17). Dar în același capitol din Facere, Noe a blestemat pe Canaan, fiul lui Ham, pentru fapta tatălui său, și a binecuvântat pe Sem și pe Iafet (Facere 9, 20-27).

În cartea Numerii, citim cum Balac, regele moabiților a cerut și a ispitit cu multe daruri pe văzătorul Valaam, ca să blesteme pe Israel (Numeri 22, 6-7), dar acesta, întâmpinat fiind de către Dumnezeu (Numeri 23, 16), a întors blestemul în binecuvântare, zicând: „Cum să blestem pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu?...” (Numeri 23, 8), căci „Iată am primit poruncă să binecuvintez” (Numeri 23, 20). În cartea a IV-a a Regilor îl vedem pe Sfântul proroc Elisei blestemând cu numele Domnului pe copiii care i-au ieșit în cale din cetatea Betel și l-au batjocorit, râzând de el. Iar drept urmare „ieșind din pădure doi urși, au sfâșiat din ei patruzeci și doi de copii” (IV Regi 2, 23-24).

În Sfânta și dumnezeiasca Evanghelie avem blestemarea smochinului neroditor de către Mântuitorul Iisus Hristos, care s-a uscat îndată (Marcu 11, 12-23), anticipare și împlinire a dumnezeieștilor cuvinte ale Dreptului Judecător, ce vor fi rostite la Înfricoșătoarea Judecată de Apoi, către caprele cele de-a stânga: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este pregătit diavolului și îngerilor lui”. (Matei 25, 41).

Și cu acestea ajungem la cumplitul blestem al lui Iosua rostit în ziua dărâării de către Dumnezeu, în glasul trâmbițelor preoților, a zidurilor cananeești și păgânești ale Ierihonului (Iosua 6, 20 și 26); cuvinte și blestem care aveau să se împlinească după aproximativ șapte sute de ani de la rostirea lor, în cartea a III-a a Regilor 26, 34. Nu știm cine va fi fost Ozan din Betel (Iosua 6, 26), numit și Hiel din Betel (III Regi 16, 34). Destul că acesta a pus noile temelii ale zidurilor Ierihonului pe mormântul fiului său întâi născut, Abiron (la Iosua 6, 26) sau Abiram (la III Regi 16, 34); iar porțile cele noi ale Ierihonului, Ozan sau Hiel din Betel, avea să le pună și să le așeze pe mormântul fiului său mai mic, Segub (al cărui nume nu apare în cartea Iosua, ci doar în cartea a III-a a Regilor) „după cuvântul Domnului pe care-l grăise prin Iosua, fiul lui Navi”

(III Regi 16, 34). Nu știm cum și din ce pricină vor fi murit cei doi fii ai lui Ozan sau Hiel din Betel. Nu știm din porunca cui acesta purcede la rezidirea zidurilor Ierihonului. Nu știm unde este mormântul lui Ozan sau Hiel din Betel și dacă refacerea zidurilor Ierihonului va fi fost un act binecuvântat al acestuia, sau doar o împlinire a unui blestem a lui Iosua, vechi de șapte sute de ani.

N-au îndrăznit nici Samuel și nici David, nici Solomon și nici alți regi din Iuda sau Ierusalim să refacă zidurile Ierihonului, deoarece cunoșteau cu siguranță blestemul lui Iosua. Oare Ozan sau Hiel din Betel îl cunoștea? Oare a meritat moartea și jertfa fiilor săi, Abiron și Segub? Și aceasta este una din multele taine ale Bibliei sau Sfintei Scripturi. Oare mai trebuiau refăcute zidurile Ierihonului prăbușite și dărâmate de Dumnezeu, odată pentru totdeauna?

Poate că, apropiindu-se de Ierihon și vindecând pe cei doi orbi de la poarta Ierihonului (Matei 20, 34) și intrând în Ierihon și aducând mântuire lui Zaheu, mai marele vameșilor și casei acestuia (Luca 19, 1-10), Mântuitorul nostru Iisus Hristos va fi dat vedere și sufletelor celor doi fii ai lui Ozan sau Hiel din Betel, precum celor doi orbi, pășind dumnezeiește peste mormintele lor și dezlegând, ca un Dumnezeu, blestemul rostit prin gura lui Iosua! Iar vindecarea orbului Bartimeu, fiul lui Timeu din Ierihon (Marcu 10, 46-52; Luca 18, 35-43), ar putea fi și o vindecare și dezlegare peste veacuri, a sufletului lui Ozan sau Hiel din Betel.

*

„Iar Domnul Dumnezeu a mirosit bună mireasmă” (Facere 8, 21): „Apoi a făcut Noe un altar Domnului; și a luat din animalele cele curate și din toate păsările cele curate și le-a adus ardere de tot pe jertjelnic. Iar Domnul Dumnezeu a mirosit bună mireasmă și a zis Domnul Dumnezeu în inima sa: «Am socotit să nu mai blestem pământul pentru faptele omului, pentru că cugetul inimii omului se pleacă la rău din tinerețile lui și nu voi mai pierde toate vietățile, cum am făcut. . .»” (Facere 8, 20-21).

De la jertfa bine primită a lui Abel, până la jertfa mântuitoare și răscumpărătoare a Mântuitorului Iisus Hristos de pe Crucea Golgotei, Domnul Dumnezeu a mirosit numai jertfe de bună mireasmă. Jertfa lui Abel de la începutul Facerii și jertfa lui Noe de la sfârșitul potopului, jertfa lui Avraam de pe Moria și jertfele lui Moise de la cortul sfânt, jertfa lui Manoe și jertfa lui Samuel, jertfa lui David de pe vremea ciumei și jertfa lui Solomon de la sfințirea templului, și mai ales, jertfa Sfântului proroc Ilie Tesviteanul de pe Carmel, toate au fost jertfe, „întru miros de bună mireasmă”, din vasul de alabastru cu mir de nard de mare preț al Mariei din Betania, când „s-a umplut casa de mireasma mirului” (Ioan 12, 3).

Jertfa lui Cain n-a fost întru miros de bună mireasmă și cu atât mai puțin jertfa fără foc pogorât din cer, a preoților idolatri ai lui Baal și ai Astartei de pe același Carmel. O jertfă întru miros de bună mireasmă avea să fie și

jertfa Sfântului Elisei din ziua chemării lui de către Dumnezeu prin Sfântul proroc Ilie, ca proroc și urmaș al acestuia. (III Regi 19, 19-21).

Se va fi săturat Dumnezeu de reaua mireasmă și urâtul miros al păcatelor omenirii de dinainte de potop. Se va fi săturat Dumnezeu de urâta mireasmă a jertfelor păgânești de dinainte de Hristos și a jertfelor elinești și romane de după Hristos. Se va fi săturat Dumnezeu de urâta mireasmă a jertfelor umane, aduse secole de-a rândul de către azteci. S-a săturat Dumnezeu și de urâtul miros al păcatelor omenirii de azi și de grămada de gunoi de la marginea cetății lumii, pe care stă plin de bube nevinovatul și răbdătorul Iov, cel mult pătimitor. De aceea, simțim, credem și mărturisim că Dumnezeu are nevoie și astăzi, mai mult decât oricând, de buna mireasmă a jertfei lui Noe, care înseamnă credință, nădejde și dragoste (I Corinteni 13, 13).

„Iar Domnul Dumnezeu a mirosit bună mireasmă” (Facere 8, 21) – din inima curată a tuturor sfinților; de pe altarul minții și al inimii tuturor nevoitorilor întru Rugăciunea „Doamne Iisuse”; din candelile aprinse ale nenumăratelor fecioare înțelepte; din șiroaiele de lacrimi ale tuturor rugătorilor și din faptele cele bune ale tuturor făptuitorilor; din slujirile tuturor liturghisitorilor și din predicile tuturor propovăduitorilor; din sfaturile, povețele și dezlegările tuturor duhovnicilor și din sufletele tuturor creștinilor și ortodocșilor.

*

„Noe însă a aflat har înaintea Domnului Dumnezeu” (Facere 6, 8): „Văzând însă Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele, i-a părut rău și s-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ. Și a zis Domnul: «Pierde-voi de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc și de la târătoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci îmi pare rău că le-am făcut». Noe însă a aflat har înaintea Domnului Dumnezeu. Iată viața lui Noe: Noe era om drept și neprihănit între oamenii timpului său și mergea pe calea Domnului. Și i s-au născut lui Noe trei fii: Sem, Ham și Iafet. Pământul însă se stricase înaintea feței lui Dumnezeu și se umpluse pământul de silnicii. Și a căutat Domnul Dumnezeu spre pământ și iată era stricat, căci tot trupul se abătuse de la calea sa pe pământ. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Noe: «Sosit-a înaintea feței Mele sfârșitul a tot omul, căci s-a umplut pământul de nedreptățile lor, și iată Eu îi voi pierde de pe pământ. Tu însă fă-ți o corabie de lemn de salcâm...»” (Facere 6, 5-14).

Acesta este contextul în care Noe a aflat har înaintea lui Dumnezeu. Singurul din omenirea de pe vremea sa, singurul de pe pământ care a aflat har înaintea lui Dumnezeu. De aceea a fost ales, de aceea a fost chemat, de aceea a fost rânduit ca să facă corabia din lemn de salcâm, în care să-și scape viața, el și familia sa. Cum a aflat Noe har înaintea lui Dumnezeu?

Noe a aflat har înaintea lui Dumnezeu, pentru că n-a umblat în sfatul necredincioșilor contemporani lui, pentru că nu a stat la lucruri deșarte pe calea păcătoșilor și pentru că s-a ferit de a șede pe scaunul hulitorilor. Voia lui Noe a fost numai în legea Domnului și la legea Lui el cugeta ziua și noaptea. De aceea Noe a ajuns să fie asemenea unui pom răsădit lângă izvoarele apelor harului Duhului Sfânt, dându-și rodul său la vremea sa și frunza lui nu a căzut – decât în ramura verde de măslin –, de aceea toate câte le-a făcut, le-a făcut cu spor (cf. Psalmul 1, 1-3).

Noe n-a aflat har înaintea lui Dumnezeu, nici la umbra vreunui stejar, precum patriarhul Avraam la Mamvri; nici contemplând vreo scară a cerului, precum Iacob la Betel; nici descălțându-și încălțăminte înaintea vreunui rug aprins, precum Moise în Sinai. Noe, pur și simplu a aflat har înaintea lui Dumnezeu, prin viața lui curată, plină de credință și rugăciune, în casa lui și în familia lui, binecuvântată cu soție, trei copii și trei nurori. Nu este puțin lucru să afli har înaintea lui Dumnezeu. Nu e puțin lucru ca să primești o poruncă sau un cuvânt direct de la Dumnezeu. Nu e puțin lucru ca Dumnezeu să-Și aibă neîncetat privirea și fața întoarsă spre tine. În toată Sfânta și dumnezeiasca Scriptură, mulți aleși, drepti și sfinți au aflat har înaintea lui Dumnezeu: Moise, Iosua, Samuel, David, Sfinții Ilie și Elisei, prorocii mari și mici, Sfinții Ioachim și Ana, Zaharia și Elisabeta, Sfântul Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului, Sfinții Apostoli și ucenicii Domnului Iisus Hristos, Petru, Iacob și Ioan pe Tabor, toți Sfinții Apostoli în Seara Învierii și în Duminica Rusaliilor, iar Sfântul Apostol Pavel pe drumul Damascului; dar în mod deosebit Maica Domnului, căreia Sfântul Arhanghel Gavriil îi spune la Bunavestire: „Nu te teme, Marie, căci ai aflat har înaintea lui Dumnezeu” (Luca 1, 30).

A afla har înaintea lui Dumnezeu este cel mai important lucru în viața ta de creștin. „Harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos” (Ioan 1, 17), pentru toată lumea, pentru toți oamenii; doar noi să nu oprim revărsarea harului prin păcatele noastre, prin necredința noastră, prin îndoiala sau puțină noastră credință, prin împietrirea și lipsa noastră de pocăință, de smerenie, umilință și lacrimi. Noe a aflat har înaintea lui Dumnezeu în preajma anului cinci sute al vieții sale (Facere 5, 32; 6, 9-10), pentru că „Noe era om drept și neprihănit între oamenii timpului său și mergea pe calea Domnului” (Facere 6, 9). Noi aflăm har înaintea lui Dumnezeu prin Taina Sfântului Botez a Mirungerii, Împărțășaniei și Spovedaniei sau Pocăinței, dar și prin nevoințele noastre, umilințele noastre, rugăciunile și plânsul nostru, înaintea lui Dumnezeu, care toate le vede, toate le știe, toate le primește și pe toate le cântărește și le răsplătește.

A afla har înaintea lui Dumnezeu înseamnă a afla comoara cea ascunsă în țarină, mărgăritarul cel de mult preț, drahma cea pierdută a chipului lui Dumnezeu din noi, adică Împărăția lui Dumnezeu care este înlăuntrul nostru (cf. Matei 13, 44.46; Luca 15, 8-9; 17, 21).

Astăzi este nevoie, precum și pe vremea potopului cu apă, de câți mai mulți oameni care să afle har înaintea lui Dumnezeu, pentru a ține și a menține lumea în echilibru.

*

„El este Cel care schimbă timpurile și ceasurile” (Daniel 2, 21): „Daniel a plecat și a rugat pe rege să-i lase vreme ca să-i descopere tâlcul. După aceasta Daniel s-a dus în casa lui și a dat de știre lui Anania, Misael și Azaria, prietenii lui, care este pricina, cerându-le să roage fierbinte milostivirea lui Dumnezeu din ceruri pentru această taină, ca să nu lase să piară Daniel și prietenii lui împreună cu ceilalți înțelepți ai Babilonului. Atunci i s-a descoperit lui Daniel taina aceasta într-o vedenie de noapte. Și a preaslăvit Daniel pe Dumnezeul cerului. Și a început Daniel a grăi: «Să fie numele lui Dumnezeu binecuvântat din veac și până în veac, că a Lui este înțelepciunea și puterea. Și El este Cel care schimbă timpurile și ceasurile, Cel care dă jos de pe tron pe regi și Cel care îi pune; El dă înțelepciune celor înțelepți și știință celor pricepuți. El descoperă cele mai adânci și cele mai ascunse lucruri, știe ce se petrece în întuneric și lumina sălășluiește cu El. Pe Tine, Dumnezeule al părinților mei, Te preaslăvesc și Ți mulțumesc Ție, că mi-ai dat mie înțelepciune și pricepere și m-ai făcut să cunosc acum ceea ce noi Ți-am cerut rugându-Te, căci Tu ne-ai descoperit taina regelui».” (Daniel 2, 16-23).

Aceste cuvinte exprimă mulțumirea Sfântului proroc Daniel adusă lui Dumnezeu, Care, la rugăciunea lui, sprijinită de rugăciunea celorlalți trei prieteni ai săi și frați întru credința cea adevărată în Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacob, i-a descoperit „într-o vedenie de noapte” taina ascunsă în visul uitat al lui Nabucodonosor, despre chipul înfricoșător cu capul de aur curat, cu pieptul și brațele de argint, cu pânțele și coapsele de aramă, cu pulpele de fier și cu picioarele o parte de fier și o parte de lut (cf, Daniel 2, 31-33); chip sfărâmat de Piatra-Hristos desprinsă, nu de mână, încât toate aceste părți sfărâmate ale chipului, „fierul, lutul, arama, argintul și aurul au ajuns ca pleava de pe arie vara și vântul le-a luat cu sine fără ca să se găsească locul lor; iar piatra care a lovit chipul a crescut munte mare și a umplut tot pământul (creștinismul). Iată visul, iar tâlcuirea lui o vom spune înaintea regelui”. (Daniel 2, 34-36).

Cuvântul „El este Cel care schimbă timpurile și ceasurile” este stâlpul de foc din mulțumirea Sfântului proroc Daniel, de după descoperirea visului regelui și a tâlcuirii acestuia. Dumnezeu schimbă anotimpurile ca și Creator și Proniator, dar și timpurile; clipele, dar și ceasurile. Dumnezeu a schimbat timpul lui Nabucodonosor cu timpul lui Belșațar și timpul acestuia cu timpul lui Darius Medul (Daniel 5, 24-30; 6, 1). El a schimbat timpul lui Irod, ucigașul de prunci, cu ceasul lui Arhelau (Matei 2, 22). Dumnezeu a schimbat timpul capului de aur cu timpul pieptului și al brațelor de argint; apoi timpul acestora, cu timpul pântecelui și al coapselor de aramă; apoi timpul acestora cu timpul pulpelor de fier; iar în cele din urmă cu timpul picioarelor o parte

de fier și o parte de lut, după tâlcuirea Sfântului proroc Daniel (Daniel 2, 37-43). „Iar în vremea acestor regi, Dumnezeu cerului va ridica un regat veșnic – Împărăția lui Hristos – care nu va fi nimic(ă) niciodată și care nu va fi trecut la alt popor, El va sfărâma și va nimici toate aceste regate și singur El va rămâne în veci”. (Daniel 2, 44).

Dumnezeu a schimbat timpul lui Noe și ceasul legământului; timpul lui Avraam și ceasul Teofaniei; timpul lui Isaac și ceasul jertfei de pe Moria; timpul lui Iacob și ceasul revelației de la Betel; timpul lui Moise și ceasul primirii legii pe Sinai; timpul lui Iosua și ceasul opririi soarelui și a lunii pe cer; timpul lui Samuel și ceasul punerii pietrei de la Eben-Ezer; timpul lui David și ceasul harfei Psalmilor; timpul lui Solomon și ceasul sfințirii templului; timpul Sfântului proroc Ilie Tesviteanul și ceasul înălțării sale la cer; timpul lui Isaia și ceasul vederii serafimilor din templu; timpul Sfântului proroc Daniel și ceasul revelației „Celui Vechi de zile”; timpul Sfântului Ioan Botezătorul și ceasul Botezului Domnului; timpul Mântuitorului Iisus Hristos și ceasul Schimbării la Față, timpul Sfinților Apostoli și ceasul Cincizecimii; timpul Sfinților diaconi și ceasul revelației din sinedriu; timpul Sfântului Apostol Pavel și ceasul răpirii la al treilea cer și timpul Sfântului Apostol și Evanghelist Ioan și ceasul Apocalipsei.

Ceasul timpului lui Melchisedec a fost împărțășirea lui Avraam. În timpul lui Avraam, Dumnezeu a schimbat ceasul lui Ismael cu ceasul lui Isaac. În timpul lui Isaac, Dumnezeu schimbă ceasul lui Esau cu ceasul lui Iacob. În timpul Sfinților Apostoli, Dumnezeu schimbă ceasul lui Iuda cu ceasul Sfântului Apostol Matia. Ceasul este miezul și esența timpului, iar timpul este nimbul ceasului, al unei vremi sau perioade de timp biblic. „Dumnezeu este Cel care schimbă timpurile și ceasurile”. Dumnezeu a schimbat timpul potopului cu timpul legământului. Dumnezeu a schimbat timpul lui faraon și al robiei egiptene cu timpul lui Moise și al eliberării din această robie. Altul a fost timpul lui Moise și altul a fost timpul lui Iosua; altul a fost timpul lui David și altul a fost timpul lui Solomon și altul a fost timpul lui Roboam, când s-a dezbinat regatul.

Am putea vorbi despre timpul patriarhilor și ceasul Teofaniei de la Mamvri; despre timpul judecătorilor și ceasul lui Ghedeon; despre timpul prorocilor și ceasul lui Iona; despre timpul regilor și ceasul sfințirii templului din Ierusalim; despre timpul Sfinților Apostoli și ceasul convertirii Sfântului Apostol Pavel de pe drumul Damascului. Dumnezeu schimbă timpurile prin oameni și ceasurile prin evenimente.

Și așa ajungem la timpul Mântuitorului prin „plinirea vremii” (Galateni 4,4) și la ceasul Nașterii Lui în Betleem, pentru că „este un Dumnezeu în ceruri, Care descoperă tainele” (Daniel 2, 28). El schimbă timpurile de acum cu ceasul Parusiei Domnului!